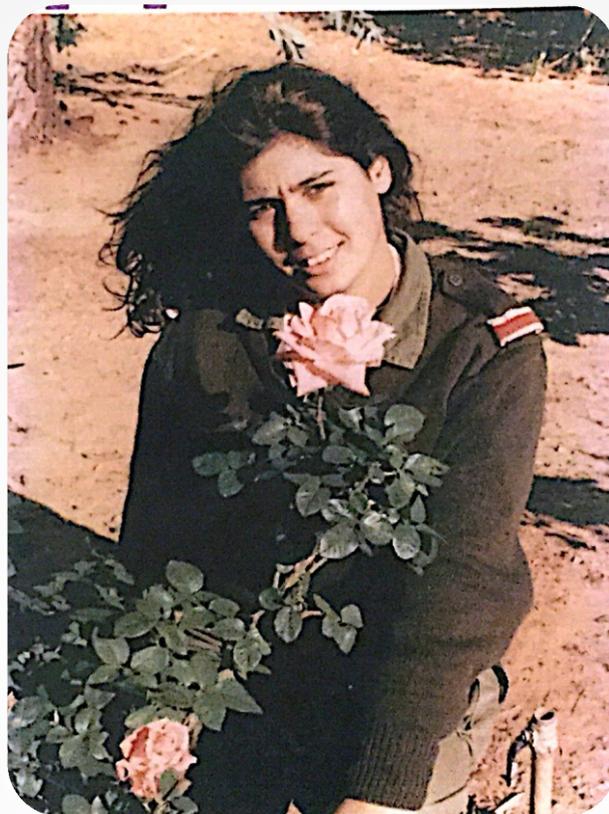

לילך קמחזי

"פרח שנקטף"

29.06.1971-8.04.1991

תקופת הילדות

את לימודיה התחילה לילך בבית הספר "ידלין" בראשון לציון.

מדברי המחנכת יהודית איילי לזכרה של לילך:

"כשאני מנסה להעביר את דמותה של לילך לנגד עיניי,

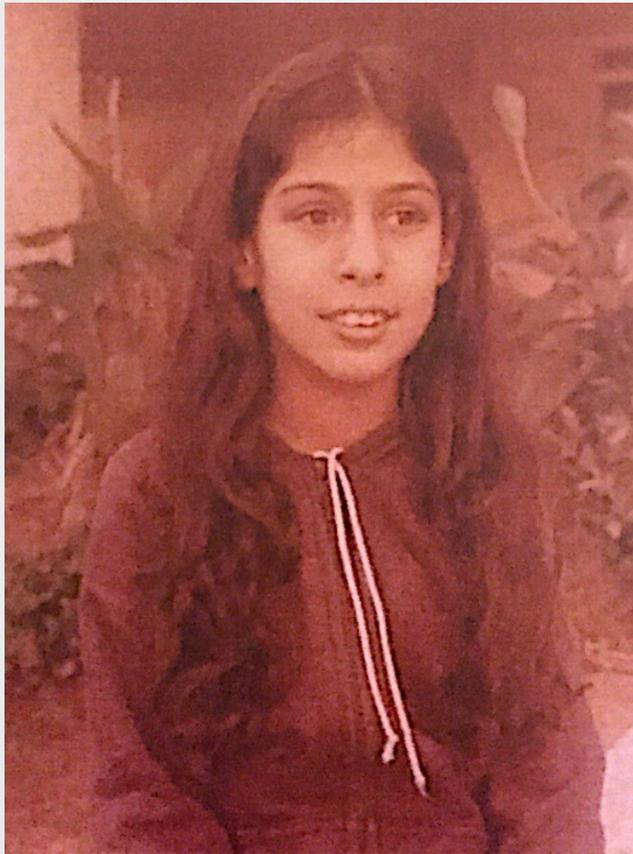
מיד אני נזכרת בילדה שקטה ואהובה שחינכתי,

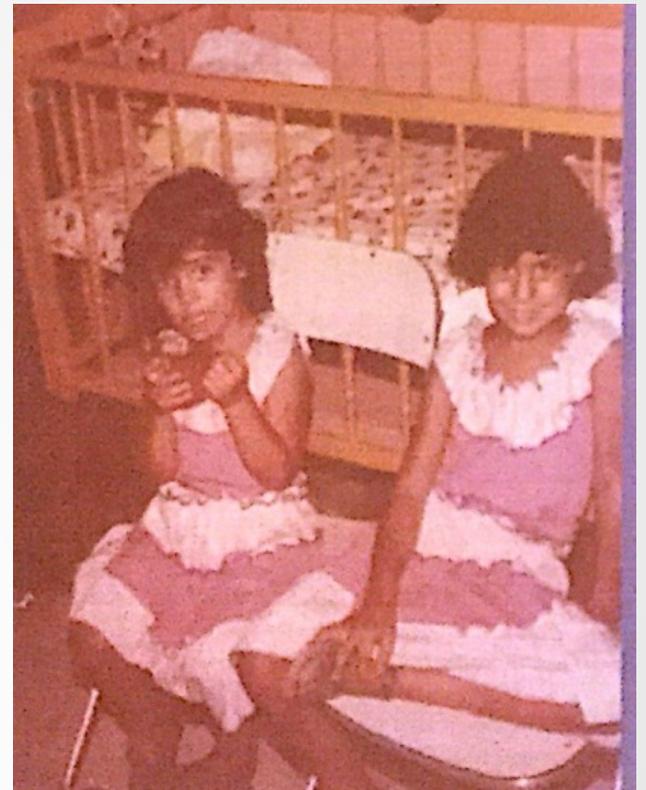
לילך הייתה מאוד מוכשרת, מצטיינת בלימודים,

לא בולטת בכיתה, תמיד הייתה בולטת חברים

ותמיד מצאה סיבה לעזור.

בזיכרוני היא תמיד תישאר ילדה חכמה ושקטה."

גיל הנעורים

בתקופת נעוריה למדה לילך בחטיבת הביניים
על שם בן גוריון.

מדבריה של המורה אתי ניצני:

" לימדתי את לילך בכיתה ט' ביולוגיה,

היא הייתה ילדה מאוד שקטה, מופנמת, אהבה
לעזור לזולת, חברותית,

יחסה ללימודים היה רציני, היא הייתה

שקדנית, חרוצה והשקיעה הרבה"

לאחר שסיימה ללמוד בחטיבת בן גוריון החלה ללמוד בתיכון מקיף ה'- קריית ראשון.

מדברי המחנכת כרמלה:

"לילך הייתה ילדה מאוד חייכנית, והייתה חביבה על הכיתה,

היא הייתה במידה מסוימת ביישנית, לא בלטה במיוחד,

הלימודים לא תמיד היו בראש מעייניה אך לעומת זאת השקיעה זמן רב בחיי החברה שלה.

תמיד הייתה מלאת חיים, אהבה לעזור לחברותיה, הייתה עקשנית, ידעה מה היא רוצה.

היא תמיד הגיעה לבית הספר נקייה, מסודרת, אסתטית.

לבושה מאוד יפה, תמיד דבקה במטרות שלה.

הייתה לה השקפת חיים מסוימת ואי אפשר היה להזיז אותה מהשקפתה.

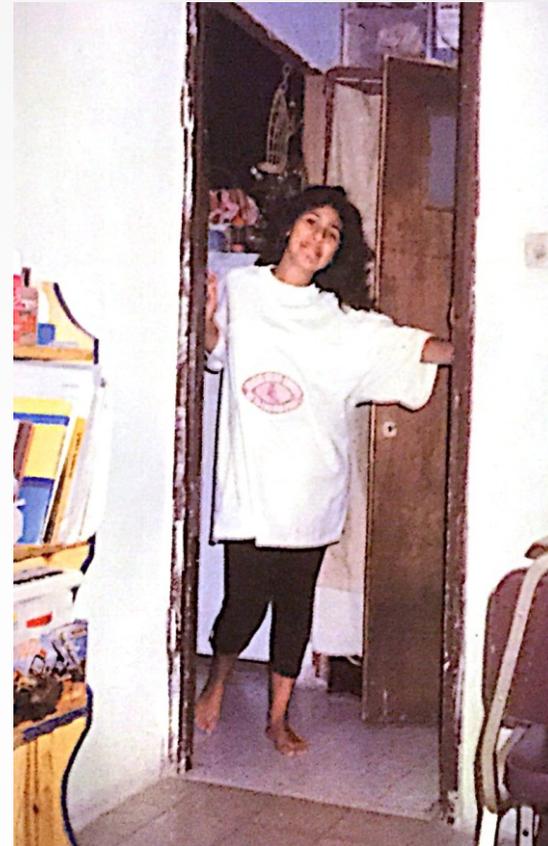
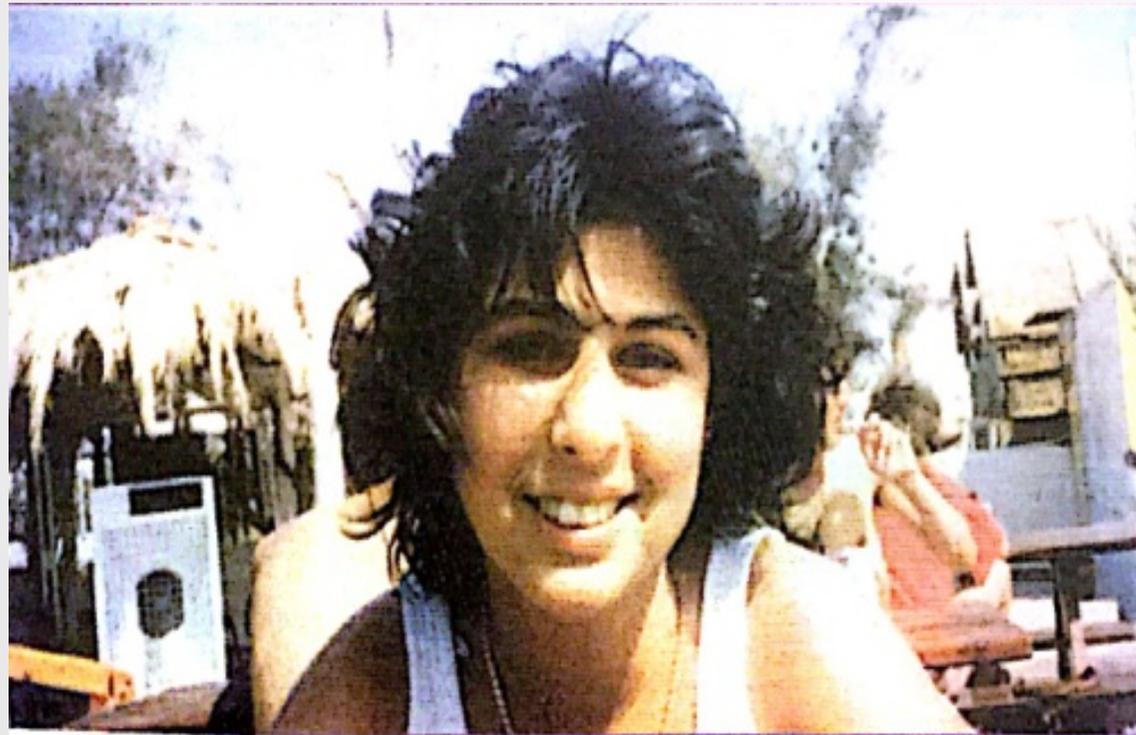
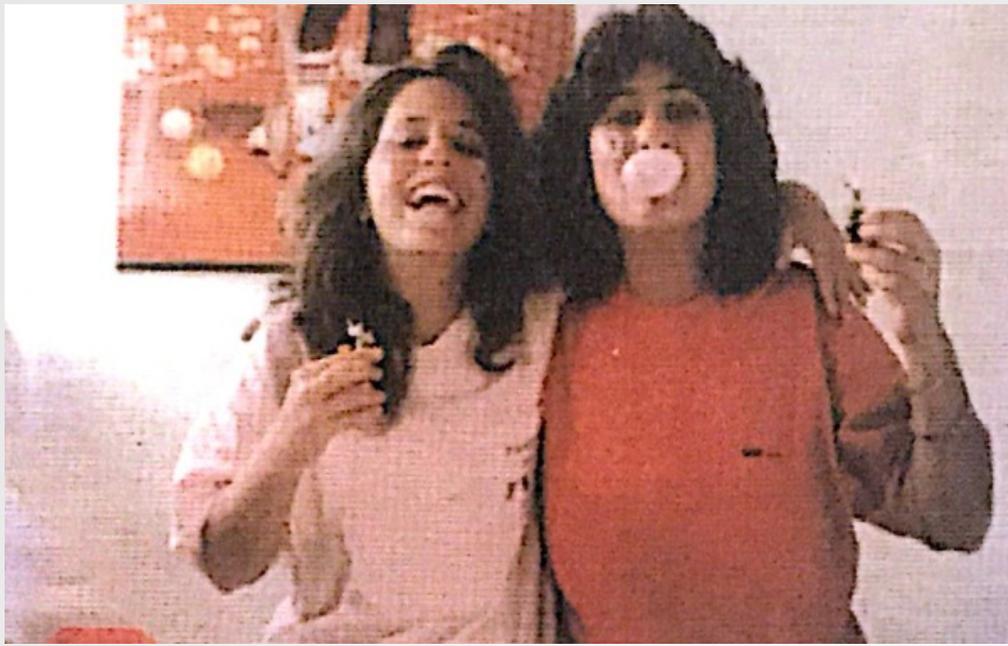
החיוך תמיד היה על פניה, הייתה מאוד אופטימית.

וההורים שלה לה נלחמו איתה אף פעם,

תמיד זרמו עם מה שהיא חושבת וקיבלו אותה באהבה....

זאת הייתה לילך".

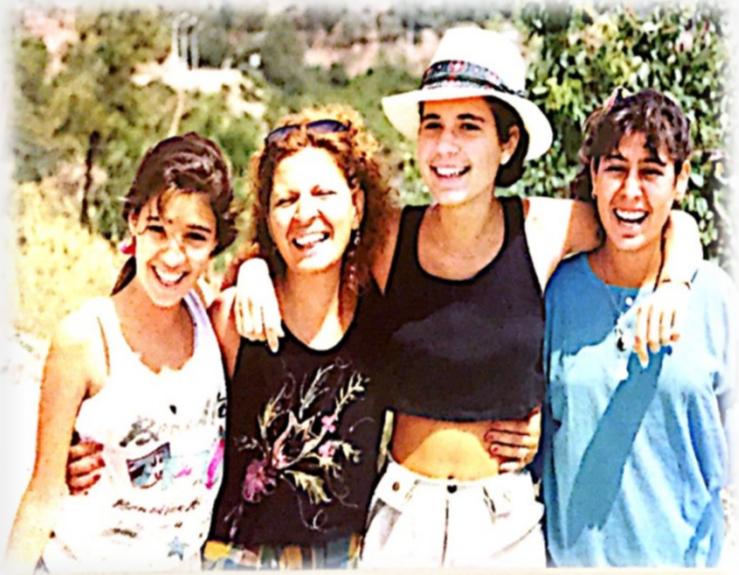

טיול לפני הצבא

לפני גיוסה של לילך לצבא ההגנה לישראל, לקחה אותה משפחתה לטיול בפריז שבצרפת.

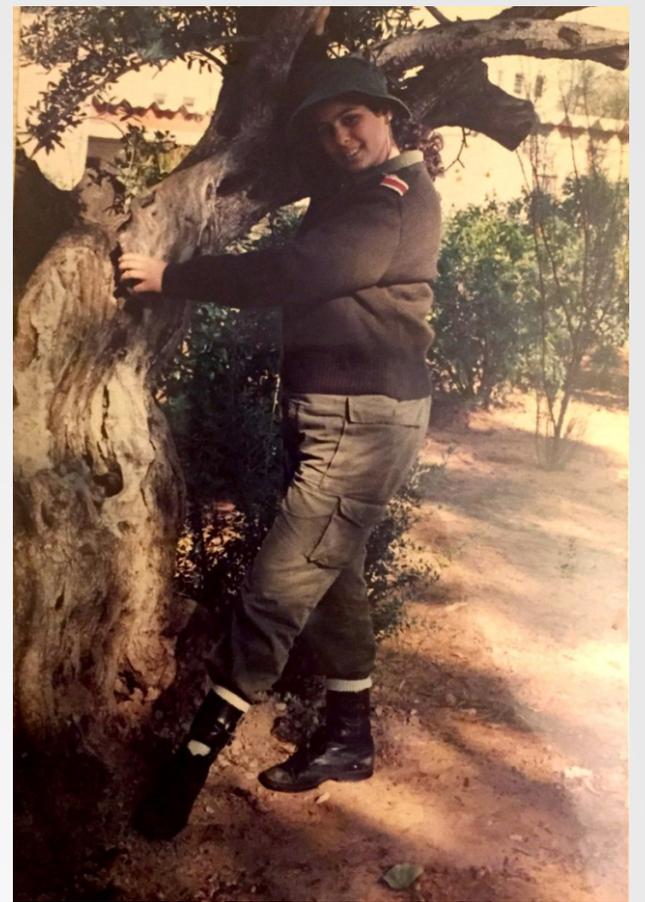
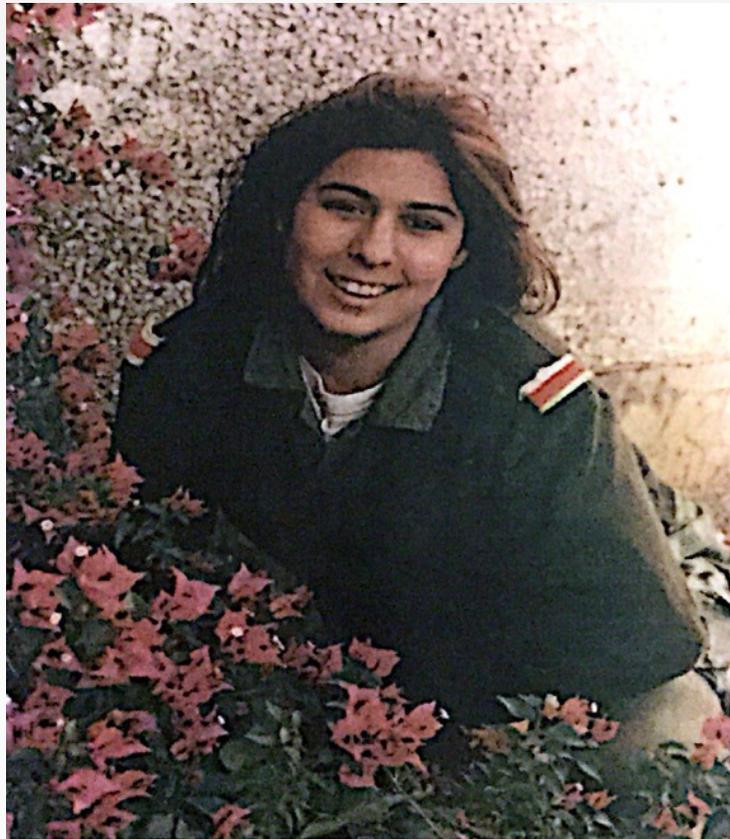
תקופת הצבא

בנובמבר 1989 התגייסה לילך לצבא ובתום הטירונות הוצבה לשרת כפקידה בקריה בתל אביב. בעקבות שאיפותיה הגבוהות ומבחירתה האישית החליטה לילך להתנדב לשירות ביחידה קרבית ולכן הועברה לחטיבת גבעתי.

לילך התחבבה במידית על מפקידה וחבריה. מלאת שמחת חיים, חייכנית, שובת לב, אוהבת את הזולת, ונכונה תמיד לעזור לכל מי שנקרה בידיה. עידוד, מילה טובה או מחמאה היו תמיד בפיה.

בזכות תכונות אלה ורבות אחרות זכתה לילך להערכה רבה.

פרח שנקטף

באפריל 1991 יצאה לילך לנופש יחידתי באילת שם אירעה התאונה ששמה קץ לחייה.
כה' בניסן תשנ"א (8.04.1991), יצאה לילך לבלות ולטייל ברחוב הראשי של אילת ובעת שהלכה על
המדרכה, התדרדרה משאית אזרחית כבדה לאחור בשל בלמים לא תקינים ופגעה בלילך.
היא נפגעה באופן אנוש בראשה והועברה לבית החולים יוספטל, אולם ניסיונות ההחייאה הממושכים
לא הצליחו והיא נפטרה.

הבלמים לא טופלו והחיילת נהרגה

מאת: יהודית זילברשטיין

נהג המשאית שדרסה למוות את החיילת לילך קמחזי ז"ל בשדרות התמרים לפני שבוע - ידע על התקלה הקיימת בבלמי המשאית שלו ואף הודה בכך בחקירתו במשטרה.

כך מסר מפקד תחנת המשטרה, סניף עובדיה שמש בעקבות מעצרו המחודש של הנהג, שלמה אבוטבול בן 37 מקרית גת. לילך קמחזי ז"ל בת 20 מרשלי"צ, נהרגה בעת שטיילה על המדרכה מול בנק לאומי. משאית, בה נהג אבוטבול במעלה שדרות התמרים, איבדה את הבלמים, הדרדרה ונהרגה את החיילת.

הנהג נעצר לאחר התאונה, נחקר, אך שוחרר במהלך 48 השעות הראשונות. לאחר בדיקת הרכב לא הוכחה שתירה לטענתו על איבוד בלמים במפתיע. לאחר שחרורו,

התקבלה במשטרת באר שבע הודעה לפיה איבד הנהג את הבלמים קודם לכן כבר בעת שהיה בדרכו לאילת. סניף שמש אמר, כי בהודעה נאמר שהנהג הזעיק עזרה באמצעות מכשיר הקשר ואכן כאשר הגיעה העזרה, שוחררו הבלמים שנתפסו והנהג המשיך בדרכו לאילת. אך לא בוצע כל טיפול מקצועי בבלמים והנהג אף הודה כי הבלמים טופלו באופן זה.

עוד אמר סניף שמש, שאם אכן יימצא שההודעה נכונה והבלמים טופלו באופן בלתי מקצועי וכי הנהג אכן ידע כי קיימת בעיה בבלמים - יואשם בהריגתה של החיילת. ■

לידך קמחזי זיל וסמ"ר איתי שיבק, שנפל בקרב ההגנה על ישובי הצפון ב'89, הם רק שניים מהסיפורי חטיבת גבעתי • מצודת יואב - לפני שנתיים הקימו שם מוזיאון לתולדות חללי החטיבה • הנצחה

נחמה רחמים

המקום כביש אשקלון - קריית גת. על גבעה מוקפת עצי אקליפטוס ניצב בניין מרובע בתחלה נראה שזה בית סדר או איה מבצר נוסף. את התשובה מקבלים כשקולטים את האנדרטה הלבנה. מימין מתגלים בתוך של קיבוץ שרה יואב. משמאל, אנדרטה לבנה שהפכה ליד ויכוח למקביעי משורת עירק סוף. ב'48' דברו על כביש זה כלי רכב מצויים וניתקו את ישובי הנגב מצודת יואב, עם שלט נורל בית חטיבת גבעתי. גוש הבטון הלבן הנראה כשני קירות משולשים המתנשאים לגובה של 15 מטרים ומגוננים על אולם יומרו מאבן. שתקרתו וזכית. שני הקירות כמו חותכים את המצודה השטוחה שמראה אפלולי וכהה והאנדרטה כולה עוטפה באור.

בכניסה סתל גבעתי, עליו חרב עטורת שוחי צבר. אתה נכנס ומביט בתבליט הישנים מתל-אביב הדומה ומהה מה רבים היו הכפרים הערביים שהקיפו את הישובים. מתקדם האור, ועיניים הצוחקות של נערי גבעתי כמו מצודות שהומן של נערי צילומים של מפקדים וסומניה

הקרבות של תש"ח נפרשת מול עיניך. מצופו: נגבה וסביבה גבעות וכפרים שהיו אינם ממשיכי צומת גבעתי ואשקלון, מדרום: ששת מוצבי חוליאת שהקיפו את רמה של גבעתי וממזרח קריית גת ומשכי לביש.

המוזיאון ומארת קבוצות של מבקרים, עולים חדשים ואורחים ותיקים המתודעים למבצעה של חטיבת גבעתי ולסיפורי הגבורה. הרעיון להקים את המוזיאון נולד לפני כשבע שנים, אך קרם עוד וגיורים רק לפני

שנתיים. הרוח החיה והמניעה את העמותה, תאל פונק, מנה לגורמים שונים, והציע לבנות מוזיאון כרי לסיפור של גבעתי כחטיבה "לחמנית" והומנית ובלתי מוותרת" יוסר, אך סרדי העיפיות, כד נאמר לו, לא

כוללים הקמת מוזיאון, ורעיון זה לא נכלל בתכנית. באכזבה לא קטנה שב פונק לעמותה, והביע חשש בפני חבריה, כי "בעוד 15 שנה ויותר לא יהיה מי שיספר את סיפורה של החטיבה".

ואו נפלה ההחלטה לפנות לחיילי גבעתי ההיסטורית, ומסע גיוס התרומות החל. כל אחר תרם כפי יכולתו. גם קיבוצים ואנשי החלה העבודה על שטח שנחרם על ידי צה"ל. במחצית משטח מצודת יואב, המסמסת בכניס על ידי האריכל חילוק לבנו, אשר תוכננה ועוצבה על ידי מרגולין וסילוני, בגיוס של שניים ממפקדי גבעתי. על מלאכת הבנייה, עד כמה שזה ישמע מור, ניצחו ערבים מסייבה, "קבוצה מסורה", כך הגדיר אותם מנהל המוזיאון, מאיר מינדל, שעברו יום ולילה אל מול אור הירקנים.

כשמתרווחים על כורסאות העור והאבן בחדר היכרון ומתייחרים עם חללי החטיבה צפים ועולים השמות. אי שם ברישימה על לוח היכרון נוגצת גם שמה של לילך קמחזי זיל, חיילת, שנהרגה בתאונת דרכים לפני כשנה, שהאובה שלה לגבעתי לא ידעה גבולות.

סיפורה של קמחזי מסופר למבקרים, על היותה חיילת מצטיינת, "מורעלת" על גבעתי. הוריה, חביבה ומשה, הגביחו את זמרה של בתם, ותרמו את תרומתם לגבעתי דווקא בסלילת מדרכות ושבילים שיאפשרו גישה נוחה למבקרים ולחיילי גבעתי המקיימים במשק טקסי השבעה.

ימים שלמים ישבו התורים וחשבו כמה יוכלו לסייע וכיצד יתרמו את תרומתם. וכששמעו ממנהל המוזיאון, מי מינדל, על החודש הקשה שעבר על המבקרים כששקעו בכוח ונאפו אנשי הנגב שיחלצו גישה נוחה למבקרים המקיימים במשק טקסי השבעה.

צעידה שבילתה באילת נהדר גיה זכר ג'עת משאית

לידך קמחזי, חיילת בת 20 מראשון-לי ציון, נהרגה אמש כאשר משאית שאיבדה את כלמיה במעלה הרחוב הראשי של העיר הידרדרה לאחור, עלתה על המדרכה ופגעה בה. היא נפגעה באופן אנוש בראשה, הועב"ה לבית החולים יומפטל, אולם נסיונות ההחייאה הממושכים לא הועילו.

חשוד שנסע ביודעין ללא בלמים ודרס חיילת למזות

מאת רוני סופר
המשטרה מבקשת להעמיד לדין מודח את נהג המשאית שלמה אבוטבול בן 37 בלמים וגרם להריגתה של החיילת לילך קמחזי בת 20 באילת בשבוע שעבר. המשטרה חשדה שנהג הדרס את החיילת ללא בלמים ודרס אותה למוות. המשטרה חשדה שנהג הדרס את החיילת ללא בלמים ודרס אותה למוות. המשטרה חשדה שנהג הדרס את החיילת ללא בלמים ודרס אותה למוות.

30
ביום כשראש המלווה

חברות נזכרות

מלילו ללילו

לילך אדלר הכירה את לילך בגיל 12, הן היו חברות קרובות מאוד ובילו זמן רב ביחד.

לילך מספרת: "ביקשו ממני לכתוב דברים עלייך.. לזכרך.. אבל עדיין נראה לי מוזר לדבר עלייך כאילו שאת לא כאן.

אז החלטתי לכתוב לך ולספר לך איזו מן הרגשה זו לחוות חוויות שנים רבות כשאת אינך, כשאי אפשר לפנות אלייך ולשמוע את התגובות הכל כך מוכרות.

את יודעת זה היה כל כך פתאומי.

לקום פתאום בלילה ולשמוע משפט מוזר כל כך: לילו איננה!.

איך מגיבים למשפט כזה?

איך זה בכלל יכול להישמע הגיוני?

ואז התחילו לעלות הזיכרונות:

תכנונים שתכננו כילדות, איך נשבעו שנמשיך לגור אחת מעל השנייה גם כשנגדל ושיהיו לנו ילדים... ומה עכשיו?

נגמרו כל התכנונים?

כל כך הרבה דברים השתנו מאז שהלכת, אני עדיין שומעת צעדים וקולות של אנשים מעלי, אבל אני יודעת שאלו

כבר לא הצעדים שלך בסלון ובחדר.

זאת הייתה חברות שכזו שקיר ורצפה בלבד הפרידו בינינו.

בכל זאת כל כך קשה לי לכתוב ואני לא מצליחה באמת להגיד את הכל, אני כל כך כועסת ולא יודעת את מי

להאשים.

אני רק מבקשת שאיפה שאת לא נמצאת עכשיו, תדעי שאני עדיין כל כך אוהבת ומתגעגעת- ובכל זאת מחכה

שתחזרי

חברתך לעד לילך אדלר

לילך וליילך

ללילו

מאוד קשה לי לכתוב על לילך מבלי שזה ייראה "לא מדויק".

אבל מי שהכיר אותה באמת יודע שכל מה שנאמר בספר הוא אמת

ושהיא באמת הייתה בחורה מיוחדת עם לב זהב ושמישהי כמוה

בוודאי לא אפגוש יותר, כי אין עוד לילך.

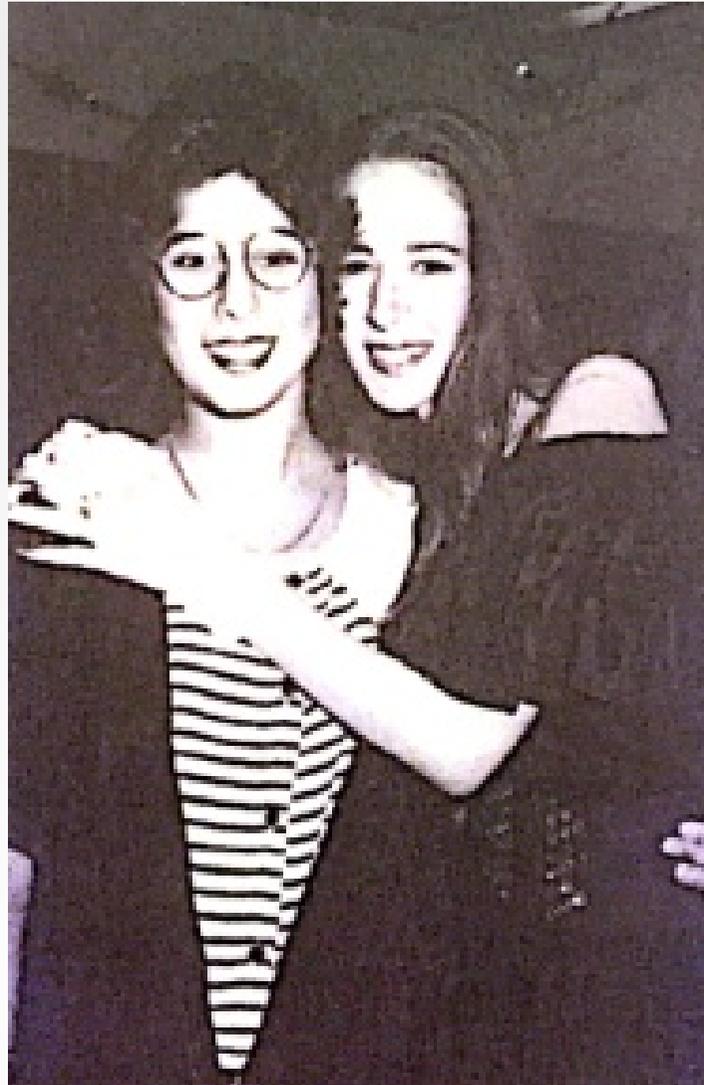
לילך הייתה בחורה שאי אפשר לשכוח.

מי שהכיר אותה, אפילו הכרות שטחית. זוכר אותה עד היום, כי היא השאירה לכל אחד מאיתנו חלק מהחיוך הנצחי שלה ואהבת הזולת שסימלו אותה כל כך.

לא משנה כמה זמן יעבור, אבל אותך, לילך, לא אוכל לשכוח כי לך ולמשפחתך יש חלק גדול מהילדות וההתבגרות שלי, חלק מליבי.

תמיד ראיתי בכך את האחות שאין לי וכך תישארי חרוטה בליבי.

אוהבת אותך לעד, אורית אלקלעי-מזרחי.

לאחר מותה, פיתחה המשפחה ספר הכולל מספר רב
של מכתבים שנכתבו לה לאחר מותה.

משפחה מספרת

אני מזכרת בשיר של ע. הלל
את היית ילדה
את היית ילדה יותר מנפשך!

היית פשוט: אדם
אהבת!
ואפשר שלא ראית
את ענן האהבה שהלך לפניך!
אנחנו ראינו אותם!

...אלוהים, כמה אני מתגעגעת אלייך.
לו רק נתנו לי יום אחד הייתי מספרת לך עד כמה אני אוהבת ומתגעגעת אלייך.
אל הצחוק, הבכי, החיבוק, הכעס, הריח, הסדר, הכל. רק תחזרי אלי!

...לילך, אני יודעת שלו היית יודעת שמה שעובר עלינו כל כך קשה לא היית נותנת שזה יקרה כי
כך אהבת- שהכל מסביב טוב.

...אמיר, אחי, אמר לי, אלוהים לא נתן מכה למי שלא יכול לשאת זאת.
המשפט הזה רודף אותי כל הזמן. מה זאת אומרת- אני במבחן?
אינני יכולה לשבת ברגעים כאלה ולהעלות זיכרונות פשוטים וקטנים ללא התרגשות וללא דמעות.
קשה לי עדיין לחשוב על לילך כעל מישהי שכבר איננה וקשה להשתמש במילים גדולות
ומפוארות כשאת רוצה לשאול: למה?.

...מקובל לזכור אדם לפי תכונותיו-
חזקה, שמחה, עוזרת לזולת, הקרבה בלתי רגילה לכל הסובב אותה.
שמחת החיים, החיוך- אני כל כך מתגעגעת לחיוך הקטן הזה, לחיבוק,
לתוכניות שרקמם יחד, הנסיעות המשותפות, רק של שתיים.
היום אני שואבת את הכוחות מאחייך, המשפחה.

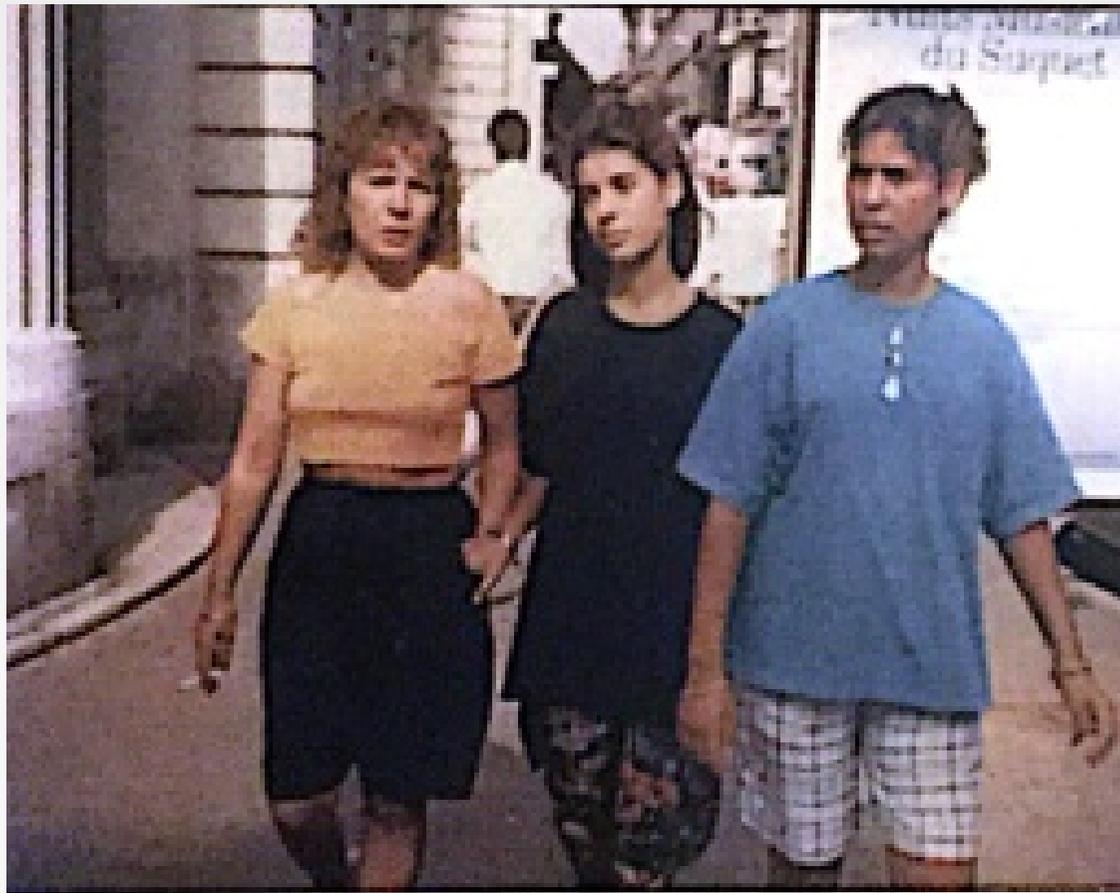
...האוכל לעלות אלייך למרחקים, לעולם האחר, העולם שלך...
לא אין זה פיתרון לברוח מהמציאות!!! אני יודעת שלא היית מרשה לי!

...היום אני יודעת מעט מאוד על תקופתך בצבא,
במשך הזמן גם מצאת את מקומך ביחידתך,
היית חברה טובה אהובה ומלאת את המוטל עלייך באחריות ומתוך הכרה.

...הייתה בך עקשנות וידעת להתווכח ולעמוד על דעתך ובעצם, היום, אני יודעת שאת בין שתיים
היית החזקה וממך שאבתי את כל הכוחות.
לעיתים, אני חושבת כי מה זכותי על החיים, לקום מידי בוקר, להסתדר, להתייפות ולשמוח,
לחיות את חיינו כאילו לא קרה מאום, כאילו לילך בלילה בתוכם...

...וכשמזכרים בעובדה כי לילך איננה עוד- ישנה הרגשה של חסר,
תחושה של אי-שלמות עם החיים. הרגשה של חלל שלא יתמלא לעולם.
אנו הורייך, הצטרפנו לרשימה הארוכה של ההורים השכולים
המתהלכים בין החיים ועולמם חרב עליהם.

אמא

מה נכתוב ומה נספר?
האם נספר על לילך?
האם נדבר אל לילך?

בלית ברירה, זה מה שמשאר לנו- רק הזיכרונות.
יום הכ"ה בניסן הוא היום השחור שלנו.
אותו יום לא ישכח מאיתנו עד אחרית ימינו.
ביום זה, כאשר נשמע הצלצול בדלת, ואני פתחתי אותה לסמלת קצין העיר, ידעתי שהגרוע מכל
קרה. אף אחד לא מעלה על דעתו שבמת נהרגות בצבא.
היום, אם אחרי שנים מהמקרה הנורא שקרה לנו
ובכל פעם שהדלת בבית נפתחת ללא צלצול וללא דפיקה, אני מרים את ראשי, בתקווה לראות
את לילך נכנסת בצורה הקלאסית שלה,
עם חיוך זורח על הפנים והברכה המסורתית שלה- "אהלן..."

לילך הייתה ילדה מסודרת מאוד, נקייה מאוד, חברותית מאוד.
תמיד עם מצב רוח טוב ועם חיוך על הפנים,
וכאשר הייתה מתעצבנת ממהו הייתה מסתגרת בחדרה עד אשר נרגעה.
לילך הייתה אהודה מאוד על חבריה וחברותיה, הן בבית והן בצבא,
וגם על מפקדיה בגלל התכונות שמנינו ובעיקר בגלל אהבתה לעזור לזולת ורוח ההתנדבות שלה
לעזרה גם בלא שנתבקשה.
לילך, אנו ממשיכים לחיות, אך לא חיים.
זכרך לא ימוש לעולם מנגד עינינו.

תמיד את תישארי בעינינו חיילת צעירה וחיננית עם חיוך על הפנים.
בכל פעם שאני עומד כנגד קברך,
שולה וצפה בי האמרה הידועה- מי ייתן מותי תחתייך.

אבא

מכתב לליך

כשביקשו ממני לכתוב משהו שיופיע בספר שעושים לזכרך, לא רציתי לכתוב.
הרי אני אדם שלא יכול להפגין את רגשותיו ובטח לא לכתוב עליהם,
אפילו נעמי, שכל כך אהבת ושודעת עלי הכל,
לא מצליחה להוציא ממני את הרגשות שלי ולא יודעת בעצם מה אני חושב עלייך, ומה זה משנה
אם אני אכתוב,
מה כבר אפשר לכתוב שלא נכתב? מה ניתן לומר שלא אמרו כבר?
הרי כל מה שנכתוב וכל מה שנאמר לא ישנה את ההרגשה,
לא ישנה את הכאב, שתמיד מלווה אותנו, את ההרגשה הזאת-
למה זה קרה דווקא לנו ואת זה שאין יום שעובר שאני לא חושב עלייך וחושב על שהחיים שלנו
כבר לא יהיו כפי שהיו.
ומה בעצם נשאר לנו? נשאר רק הגעגועים שאף פעם לא יעברו והכאב,
הכאב הזה שאף פעם לא יישכח.

אחיה, אבי.

חלמתי שאני יורדת למטה ורואה את לילו עומדת עם המשפחה.
ואני מתרגשת ושואלת את אמא: מה לילו עושה פה?
ואמא אומרת שדחו לה את המוות בחודש.
וכולנו שמחים, כי עכשיו יש לנו חודש שלם להיות יחד.
חודש, יום, שעה, דקה...
אך לא קיבלנו אפילו שנייה.

פעם סיפרתי לגילי שחלמתי שלילו מחבקת אותי.
הוא שאל: - היא חיבקה אותך חזק?

כן-
נו, אז זה אומר משהו, לא?
ואני בכיתי, כן, זה אומר משהו.
כנראה היא אוהבת אותי כמו שאני אוהבת אותה,
ומתגעגעת אלי כמו שאני אליה.

איך אפשר לתאר במילים
את כל הרגשות העזים
שבאים ותוקפים ואינם מרפים.
ואנו ממשיכים, ערים וחולמים
וכל הזמן חושבים, איך היית נראית עכשיו
ומה היית עושה
ומה היית חושבת על כל דבר
ולאן היית הולכת ומתי.
ואנו ממשיכים וחיים, מתקדמים כמה צעדים
ושוב נעצרים- נסוגים קמעה
ואותה מחשבה שוב עולה
ואני עוד מעט בגילך
מה שרק ממחיש לי את האמת
שהזמן אינו עוצר מלכת
ואת אלי אינך חוזרת

אחותך הקטנה, רונית.

סבתא וסבא:

לילך הייתה דואגת לכולם.
כשהייתי בחו"ל הייתה ישנה עם רחמים שלא יישאר לבד.
כל הנכדים תמיד היו סביבה, אהבה אותם והם אותה.
אי אפשר לשכוח אותה, מי ישכח אותה?
הייתה באה מהצבא לכאן עם חברות לאכול ואם הייתה הולכת לצבא הייתה לוקחת אוכל לחברות.

הייתי אומרת לה: "לילך מתי תתחתני?",
אף אחד לא רוצה שאני אעשה לו חינה".
הייתה משיבה: "סבתא אני רוצה" ואלוהים אותה לא שמע.
והנדוניה שלה חולקה. קניתי לה שעון מאמריקה לאיחסים,
אמרתי לה. והצמידים שלי שאהבה,
אמרתי שאני אתן לה ארבעה ובשבעה נתתי לרחיט במקומה.
לילך תמיד אהבה ללבוש את הבגדים שלנו,
הייתי אומרת לה: "לילך, את צעירה למה את לובשת בגדים של זקנים?
" והיא הייתה משיבה: "סבתא יש לכם בגדים יפים".

לפני הניתוח סבא חלם על לילך, שהיא פורחת וכשהתעורר בכה,
ובקש שאני אתפלל לשלומה של לילך. אני לא מרגישה שהיא איננה. היא עוד תבוא.
תמיד אני אומרת: "בחתונה של לילך".
כל פעם שאני עולה לאוטובוס ויש חיילים אני מחפשת אותה בפנים, עדיין מקווה לראות אותה.
לילך חסרה לי מול העיניים.
אני תמיד מרגישה כשאני בבית, שלילך מסתכלת עלי.
נתתי לה כסף לאילת לחופש שלה שהיא אפילו לא בזכה.
לילך ביום, בלילה, היא תמיד איתנו במחשבות.
ולאן שאלך היא איתנו. בשבילנו היא נסעה, ועוד תשוב בחזרה.
איך ברגע אחד מתהפך העולם. אני מבקרת אותה בבית הקברות, מדברת אליה והיא לא עונה,
וכשאני קמה, כאילו מבקשת שאשאר לשבת לידה ולהמשיך להיות איתה. מן כוח מוזר.
שנה באה, שנה הולכת, ולילך "בדאלה" לא חזרת.

אוהבים אותך תמיד,

סבתא וסבא

יהי זכרה ברוך

מגישות –
תום ליפשיץ, שלי מרקוס

תיכון מקיף ה'
קריית החינוך אמירים

2015